

Nick Elsdorf Blue Danube

„Anyuci, messze van még Amerika?
Kuss, Pistike, ússz tovább!”

Bécsből jövet Győrön át tan-
colok. Az út menti koszos parkolóban, ahol hajdanán
csapzott orosz kiskatona zavart meg dolgom végeztében
arany kalcót kínálva szinte bocsánatkérően, most éltes kur-
vanénik ácsorognak az óriásplakátok alatt. Fekete Merce-
des húz el mellettük, beláthatatlan ablakkal, kék fény
forog a tetején fenyegetően. 1993 tele. Ócska közhely.

A bűnös Budapest felé tartok, jobban mondva Kalifor-
niába, még jobban: az expártfőiskolára. Diákjaim várnak
ott a Csendes-óceán mellékéről, hogy tőlem tudják meg: a
kommunizmus megbukott. Mit mondjak, pár hete még ná-
ci karszalagos büszke kozákok ostromolták vörös zászlók
alatt a volt KGST-palotát Moszkvában. Még ócskább köz-
hely, ám a gringók nehezen kapisgálják.

Sokan gondolják rólam, hogy a Monarchiában élek,
holott engem folyvást Amerika vesz körül. Mint tudomá-
nyos vendégmunkás Bécsben kutatási *project*eket gondozok
(régén ezt olvasásnak mondtam volna), mellettem Újvi-
lágból érkezett *research administrator* hemzseg, aki honfitár-
sával együtt állandóan „fándrézol” és „píározik”. Ezek ered-
ményeként amerikai alapítványok *grant*okban részesítetik
az intézetet, melyek elköltéséről *progress report*okban szá-
molunk be. Egy-két ígékötőnél többet, ha akarnék se
csempészhetnék be a napi fontoskodásokba Goethe nyel-
vén. Autómban a *Blue Danube* Radiót hallgatom, néha an-
golul álmodom, s tegnap – ez már a vég – fiam tolmácsolá-
sában megérttettem a baseballjáték alapszabályait.

Politikailag korrekt

Munkám helyén a szomszéd szobában egy amerikai, egy
épp onnan jött vagy oda tartó professzor, esetleg posztgra-
duális diák csücsül. Ha alkalmasint nem *project proposal*
körmöl, valószínűleg Amerikában megjelent könyv vagy
folyóirat van a kezében, előtte IBM- vagy Apple-masina
duruzsol, mellyel amerikai angol nyelven érintkezik. Ha
férfiú az illető, lefogadom, hogy kordnadrág és tweedzakó
van rajta, lehet kissé elhordott, már évek óta nem cigaret-
tázik, és azonnal a keresztnevemen szólít. Szeret a lakáspi-
acról, az AIDS-ről valamint a „politikai korrektségről” be-
szélni.

Ajtaját is a korrekt viselkedés okán tartja állandóan
tárva-nyitva, no meg azért, hogy mindenki meggyőződhés-
sen róla: ő nem szűnik vidáman robotolni. A folyosón sé-
tálva néha úgy érzem magam, mint egy voyeur és egy állat-
kerti látogató keveréke. Némi jóindulattal a nyitott ajtó
ezt üzeni a báméskodónak: bármikor bejöhetsz, kopognod
sem kell. Némi rosszindulattal viszont ezt: inkább öljön
meg a cűg, mint hogy valaki megvádoljon: netán nemileg
zaklatok egy női személyt a nyílászáró árnyékában. Ez nem
lenne politikailag korrekt.

Meg az sem, ha férfisovinisztikusan *chairmant* mondana
a nemtelen *chairperson* helyett egy *lunch seminaron* (értsd:
beszéd közben lopva étkezünk, ahelyett, hogy evés közben
egy jót beszélgetnénk). Időnként egyik tengerentúli ke-
nyéradónk megkérdezi, vajon bécsi intézetünkben helye-
sen alakulnak-e az arányok (*diversity* az alkalmazandó ter-
minus). Akad-e elegendő nő, fekete és rokkant az alkalma-
zottak között? Apopó, *disabled* (fogyatékos, „képtelen”).
Legújabbán már csak a humánusabb *differently abled* (más-
ként képes) vagy a *special* járja a haladó jenkiivilágban.
Gyermekeim arról számolnak be, hogy az osztrák gimnázium-
okban ez idő szerint szédületes sebességgel szorítja ki a
speschel a jó öreg *deppert*et, mely az osztrákok monopóliu-
ma volt a hülyére a germánban.

Szóval, politikailag korrekt arányok. Csak kérdezze a
fensőbbiség, nincs gond: bármikor beírjuk az iráni takarító-
nőt (művészettörténeti tanulmányait törte derékba a ko-
rábbi ajatollah), a lengyel könyvtárosnőt, a sok-sok kelet-
európai vendégkutatót (ha cigányok, annál jobb). Én ké-
rem egészen jól állnék a listán, csak az a kis különbség ne
lenne... Amerikába kitántorgott bécsi ismerősöm mondja
rezignáltan: amikor 1937-ben Mózes-vallásúként távoztam,
nem hittem volna, hogy fiam fehér férfiként nem jut
majd katedrához az Államokban, mert bajosan lehet vele
javítani az arányokat a tanszéken belül. Nekem – ugyan-
csak fehér bőrű hímneműként – más a gondom: lehet,
hogy hamarosan firtatni fogják fizikai származásomat is?
Physical origin – hm, érdekesen hangzik. Az építőtáborok
beszámítanak? Legújabbán a nők – idézem – „társadalmi-
gazdasági felemelkedéséről” érdeklődtek. Javasoltam, ne-
vezzzük az osztrák szakácsnőt esztül *kitchen directornak*.

Ausztria még velejéig inkorrekt. Bár a pártok már mind
beszereztek egy (kettő) női frontembert, fekete helyett a
fél ország négert mond, és a *zigeunert* sem váltotta még fel
a sinti és roma, mint a nagy német testvér jobb köreiben.
De ha a morál nem is, a nyelv átlép a határon: az „In”-jár-
vány már szedi áldozatait Bécsben. Elsőként a gépipronők
között, akik nem tudják, hogy az őket is megtisztelő végző-
dés nagy „i”-vel frandó, minden eleddig férfias szó után, ha
egyszerre szólunk mindkét nemhez. Valahogy így: *Liebe*
KollegInnen (kedves kollégák), *Liebe AuthorInnen* (kedves
szerzők). Mint mondják, a nagy „i” kifejezetten a férfítár-
sadalom érdekeit szolgálja, hisz különben meg sem lenné-
nek szólítva.

A minap a bécsi rádióban egy helyi femina az általános
alany ellen küzdött. Hogyan veszi az ki magát – méltatlan-
kodott –, hogy amikor egy anya azt kívánná határozottan
leszögezni: az ember szoptatja gyermekét, így kell kifejez-
nie magát: *man stillt ihr Kind*. Mit szolt volna, ha ismeri a
németet biflázó magyar diák egyetlen örömét, a *Mutters-
buttert* is?

A pincér egészségére

A párt volt főiskoláján lelkes ignoránsok csapata fogad a Nagy Olvasztótégely (nem összetévesztendő a „Népek Nagy Kohójával”) kínálta színműveket és etnikumokban. Folyton körülöttem lebzselnek, professzornak szólitának, és szüntelen fogyasztani szeretnék a tandíjukért. Nem szégyellik, ha nem tudják, ki harcolt egymás ellen a „világháború egy”-ben, mint ők mondják, vagy hogy ki a fene volt az a Brezsnyev. Azért jöttek, hogy mindezt megtanulják. És könyörtelenül így tesznek. Ez egy étterem, melybe befizettek, én vagyok az egyik pincér, mindent lehet tőlem kérni és kérdezni. Sőt bármikor. Éjnek évadján csöngögtetnek fel Bécsben egy harmadrangú irodalmi hivatkozásért, vagy azért, mert van néhány percük a schwechati repülőtérre átszállásra várva. Az órák közti szünetben belém fojtják a szalámis zsömlét, mert nem értettek valami apróságot az előadásból. Közben állandóan biztosítanak nagyrabecsülésükről, némelykor megtapsolnak az óra végén, és még azt is elnézik, hogy folyamatosan kerébe törom anyanyelvüket. Képtelenek úgy kilépni az étteremből, hogy hiába léptek be oda. Olthatatlan vágyat éreznek arra, hogy tiszteljék tanáraikat, ám nem állanak legszebb gondolatmeneteim közepette a szemembe ástani (rágógumi kilátszik, kéz marad a zsebben), és hangsúlyosan nem fölvenni az általam leejtett tárgyakat. Az ajtóban rendre felöklek, az órát kabátban, sapkában ülik végig, ha épp nem fekszenek „hagyjatok már végre aludni” képpel. Bevallom, szórakoztat a könnyes alázat, a szorgalom és a modortalanság eme elegye. Meg a prudériájuk. Meg a félelmük a nyílt színi megmérettetéstől (szóbeli vizsgánál ragaszkodnak a négy szemközthez, s jegyeiket nem árulják el társaiknak). *Privacy*. A siker azonban nagy néha bensőségessé teszi őket. Laón, a szingapúri születésű kínai-kaliforniai lányon például láttam, hogy miután megkapta az A-pluszt, a legjobb grádust a decemberi vizsgán, és türelmesen végigbólgatta szorgos intelmeimet jövődő kutatásaihoz, még van mondanivalója a számomra. Először megdicsért, mint éttermi felszolgálót, majd hosszú életet kívánt egész családomnak. De ez láthatóan nem volt elég neki, mert az ajtóból még visszafordult, és pirulva hozzátette magyarul: „egészségre”.

Bécsben tanítványaim felnőtt példányait látom magam körül. Ők már sajnos szégyellik műveltségi hiányait, igyekeznek ezért kizárólag saját kutatási programjaikról beszélni, a másikat kifagatni, és igen építően hozzászólni (és mindig hozzászólni) a nyilvános vitákon. Tiszteletre méltó hévvel teljesítenek. Éppen most publikáltak egy cikket, természetesen egy „decens” folyóiratban, most fejezik be a következőt, miközben egy tanulmánykötetet szerkesztenek (a konferenciát javában szervezik hozzá), egyszersmind saját új könyvükön is dolgoznak. Várják a döntést legújabb pályázatukról. Rivalizálás ide, titoktartás oda, nagyjából sejtik, kik bírálják el azt. Összetartanak elvárásaikkal és kedvenc alapítványi tisztviselőikkel. Szüntelenül leveleznek. Mindig vannak terveik. Komputerükben a *Vita* és a *List of Publications* folyton naprakész. Ha unják a veled való beszélgetést, így szólnak: *how interesting*.

A Boston–Minnesota páros

Időnként teniszt mímelek a császár városában. Párosban próbálkozom. Szövetségesem öszülő osztrák elméleti fizikus. Szociáldemokrata – mint ilyen, önérzetes és önkriti-

kus is egyben, nem tudom, mi a trükkje –, szintén botcsinálta játékos, úgyhogy pattognak a Scheissék a szájából. Én is végre szabadon szidhatom a rézangyalát és a teringettét, nem érti a kutya sem. A szomszéd pályákról is kedélyes simfelés hallatszik. Nem úgy az ellenünk szövetkezett amerikaiak. Szörnyen megértőek egymással, fegyelmezetten türik saját hibáikat is. Rettentően nem szeretnek veszíteni, de mosollyal tudnak, ha kell. Ilyenkor nem okolják az időjárást vagy Hillary Clintont, és ünnepélyesen megfogadják, hogy a következő partira összeszedik magukat. Játék közben nem tesznek egyetlen gyanús mozdulatot sem, melyből társuk netalántán azt a következtetést vonhatná le, hogy az ő felségterületére készülének lépni vagy a közös vállalkozás sikerét kockáztatni, mondjuk egy szép, de kétséges kimenetelű ütessel.

Kedélyesebbikük párosunkra a „fiúk a Monarchiából” címkét ragasztja. Magukról viszont nem *American boys*-ként beszél, hanem következetesen Boston–Minnesota párosként, melyben ő képviseli a Közép-Nyugatot. Már várok némi etnikai tisztogatást az *East Coast* és a *West Coast* között. *Kost was kost*.

Partnere az egyetlen igazi teniszező közülünk. Amikor megkérdezem, hol tanulta az ütő forgatását, lesütött szemmel válaszol: volt egy kis pályánk a házunk mögött. Jut eszembe, gyermekkorom Rózsadombján a mi közelünkben is volt egy elhagyott tenispálya a Kádár–Apró–Betlen–Friss–Hegedüs–Marosán hatszögben, de ezt – barbár bolsevikiek – foci céljaira használtuk. A legjobb cseleket a hálótartó póznák körül tanulta az ember. Egészen addig, amíg a hatszögnél egy nemzedékkel fiatalabb pártelit el nem kezdett építkezni a közeli grundokon. Komolyan fontolgatom kárpótlási igényem benyújtását.

Van valamid az igazságról?

Amerikai barátomat faggatom, mint szokta meg Bécsben. Válasza kulcsrakész. Furcsa volt kezdetben – mondja –, hogy mennyit panaszkodnak itt az emberek, hogy büszkék saját slamposágukra, hogy szeretnek rosszakat terjeszteni egymásról, főképp az idegenekről (bár az amerikaiakat, nem úgy mint a németek, kedvelik), hogy nem bíznak a jövőben, hogy idegesek, és inkább bájolognak, mint mosolyognak. Hogy félnek saját államuktól, hogy ódzkodnak a versenytől, és nem vetik meg a kulisszák mögötti alkudozást, valamint a korrupciót. Az erkölcsi támadta meg a környezet – mondja –, s rögtön biztosít róla, hogy nem osztrák feleségére gondol. Az első filozófiavizsgán az egyetemen – emlékezik – megdöbbenve vettem észre, hogy itt mindenki lóg és puskázik. A tetejében Kant igazságosság-fogalma volt a tesztkérdés, én már a mennyekben jártam és róttam a szép sorokat, amikor hátulról meglökött egy sohasem látott csoporttársam, és borízú hangon így szólt: „Hé öreg, van valamid az igazságról? Passzold már át a pad alatt! Meghálálom.”

Barátom úgy érzi, ennél rosszabbat nem lehet elmondani a labancokról, egyszersmind szégyelli is magát, hogy túl kritikusra sikeredett a portré. Gonoszul rajtakapom, és fölteszem az egyedüli undorító kérdést: és mondd, miért szenvedsz ezek között már több mint húsz éve? „Mert van történelmük.”

Ugyanezen barátomat nemrégiben meglegyintette a munkanélküliség. Elment hát a nagyságos Munkahivatalba kérdezősködni. Ott azonnal és zordul visszakérdeztek: tanult szakmája? Filozófiát végeztem – hebegte. Sajnálom,

Herr Doktor, ilyen kódszámom nincs a számítógépben – vonta meg a vállát a tisztviselő. Bécsi kör.

Akit nem a bölcselet, azt a zene vonzza ide az Újvilág-ból. Van olyan, akit Freud tart fogva, másokat a Kelet közele lehetete mámorít, egyik amerikai kollégám pedig pontosan itt fedezte fel zsidóságát. Szerencséjére pusztán spirituális tekintetben. Nem úgy, mint egyik tanítványa, akit – miközben egy izraelita kegyeserbolt kirakatában gyönyörködött Bécs belvárosában – egy baseballütő figyelmeztetett származására. Balgán azt hitte ugyanis, hogy Brooklynban jár, és a háta mögül elhangzó kérdésre „Mondd, te zsidó vagy?“, megfordulva széles mosollyal így válaszolt: „Hát persze.”

Nem mindig ilyen mély a kulturális szakadék. De már a köszönetnél tátongani kezd. Egy tősgyökeres amerikának nehéz megszoknia, hogy az itteni bennszülöttek a „how are you?” álkérdésre a „fine, thank you” helyett azt kezdik hosszan mesélni, hogy milyen rosszul aludtak az éjjel, mennyire utálják a főnöküket, és most jönnek vizeletvizsgálatról. Azt sem szeretik, hogy folyton sebességet kell váltani az autójukban, órákig kényszerülnek parkolóhelyet keresgélni és méregdrága a gas. Ha nem a McDonald's hamburgerére esküsznek, Münchenbe vagy Pestre kell átrándulniuk választékot bővítenő. Meg hogy mindenki azt kérdezi tőlük, látták-e már Arnold Schwarzenegger új akciófilmjét.

A forradalom exportja

Nem imádják azt sem, ha a Kärntnerstrassén sétálva azt tudakolják tőlük pajkosan, vajon tisztában vannak-e azzal, hogy nem Ausztráliában, hanem Ausztriában tartózkodnak. Leányom barátnője alaskai osztálykirándulásukon a „We have no kangaroos” feliratú trikóban vonult fel kihívóan. Nem lötték le. Apropó, Alaszka. Nyájas olvasó, ugye kíváncsi vagy, élnek-e még az Anchorage-be készülődő osztrák gimnazisták. Megkönnyebültem jelentem, igen, bár a rájuk leselkedő veszélyeket nem túloztam el szörnyen korábbi levelemben. Kábítószert, lőfegyvert, repülőgép-vezetés volt ugyan, de a természet (apróbb földrengések, mocsaras tengerpart stb. kivételével) megkegyelmezett. Nem annyira a helyi társadalom.

Leányom indulás előtt három napon át töltötte ki a meghívó iskola hosszú kérdőívét, melyben szellemi érdeklődésének és érzelmi életének legfinomabb árnyalatairól adott számot abban a reményben, hogy hozzáillő vendéglátókra lel. Úgy éreztem, egy Beverly Hills-i villa lebegett a szeme előtt úszómedencével, melyben egy elegáns, európai származású pszichológiai professzor székel felvilágosult és lelkiileg érzékeny családjával. Jóképű fiúgyermek nem akadály. Sajnos azonban elárulta, hogy szeretet porszívó. Ez a vallomás azután végzetesnek bizonyult. Sokáig nem értette a szegény hölgy, miként kerülhetett egy Anchorage nyomorvedével határos, poros külvárosba, egy favágó családjába, ahol junk food-on kívül nem ismertek táplálékot (a bécsi gyerekek visszatértükkor a „soha többé pizzát, csipszet és földimogyorót!” jalkiáltással léptek ki a repülőből), szó szerint egyetlen könyv sem volt a házban, és a vendéglátók sűrűn látogatták a templomot. A meghívó kislány, aki a szorgalmas tévézés közben sikeresen túlhaladta a száz kilót, a szomszéd kissé terhelt fiával élt szoros szimbiózisban. Mindazonáltal leányomat, ha az naivan kora életbevágó biológiai kérdéseiről óhajtott vele eszmét cserélni, a pokollal fenyegette. Dolgoztatás közben „ez

bűn, ez bűn!” felkiáltással utasította el a bécsi puskát, de az iskolát – reggelente aludni szeretvén – csak töredékesen látogatta, s nem átallt ez ügyben folyékonyan hazudozni a tanároknak. És sajnos takarítani se szeretett...

A favágó valahol-olasz családjában az egyik testvért épp az osztrák gyerekek inváziója idején érte erőszakos halál, néhányan börtönben pihentek, vagy elvonókúrán mulattak az időt. A család nőtagjai pedig – mit ad isten – a válásban kerestek menedéket. Leányom viszont – úgysem találod ki, nyájas olvasó – a helyi légótanfolyamon. Ezt ott military exercise-nak hívják, és egyike a középiskolában választható tárgyaknak. Leginkább talán a tánciskolához hasonlít. Lemenőm legalábbis azt élvezte, hogy egy mosolygós, dagi, tizenhét éves – fegyvertelen – fekete fiú tanította az osztályt (beleértve a tanárokat is) masírozni és mőresre.

A tanszabadság egyébiránt is alapélménye volt az osztrák tanulóifjúságnak Amerikában. Rájöttek, hogy lehet kávéspohárral a kézben hozzászólni az órán, és kikérdezkedés nélkül kimenni, ha a szükség úgy hozza, hogy nincs exkatedra és felelés, hanem „diskusszió” és teszt, hogy tizen-négy éves gyerek is választhat keletifilozófia-kurzust, ha úgy szottyan kedve, hogy nagyothalló diák is részt vehet művészitorna-tanfolyamon (mert a tanár külön neki bemutatja az ütemet), meg hogy a homoszexuális hajlam büszkeség tárgya is lehet az osztályban. Mégis csak van valami igaza Trockijnak a forradalom exportjával: az „alaskaiakkal” hónapokkal a kirándulás után sem bír a bécsi tanbürokrácia. Még az sem hűti le a lázadókat, hogy lexikális tudásban jóval közelebb álltak az amerikai tanárokhoz, mint újdonsült diaktársaikhoz.

Az amerikai tehén

Mit esznek az osztrákok az amerikaiakon? – kérdezgetem a helybéli korosztályokat. A rágógumitól a rock and rollig terjedő válaszokat most nem ismertetem. Legszellemesebben egy ide házasodott jenki fogalmazott. „Azért imádnak bennünket – csipkelődött –, mert olyanok vagyunk, mint kedvenc alpesi teheneik. Ártatlan nagy szemekkel békésen csodáljuk őket, míg ők eközben nyugodtan ostobának nézhetnek bennünket. Csokoládét osztogatva szálltuk meg őket, mielőtt teljesen az oroszok kezére kerültek volna. Az is mellettünk szólt, hogy a mi katonáink a komerciális formáit kedvelték a nők megerőszkolásának. Ausztria relatíve a legnagyobb szeletet kapta a Marshall-segély tortájából, és úgy hagytuk itt őket, hogy semlegesnek érezték magukat, de azért tudhatták, ha nagy baj lenne, a bajor szomszédnál megtalálnak.” És a Waldheim-bojkott? – vettem közbe. „Ne tévedj, a sörözők törzsasztalainál nem John Smith, az átlagamerikait szidták Ausztria-szerte, mint ahogy a Piefkeként gúnyolt németeket szokták, hanem – itt kis szünetet tart – , hanem a keleti parti liberálisokat.”

Gyanítom, a karintiai kocsmákban nem ezt a három szót használták, de értékeltem beszélgetőpartnerem tapintatát. Különösen azután, hogy intézetünk ebédlőjében a desszert mellé extra porció Amerika-ellenességet is kaptam Wessiföldről. A tübingeni egyetemista hölgynek lelke mélyén szintén a kozmopolitákkal volt baja, ő viszont azt nehezményezte, hogy az „amik” oly bőszen támogatták hazáját a háború után. „Szociális piacgazdaság? Német csoda?” – húzta el a száját megvetően. „Hát nálatok Keleten nem tudják, hogy az amerikaiak pumpáltak fel bennünket, nehogy a munkások vegyék a kezükbe a dolgok irányítását?”

Ide azzal a pumpával, aranyom! – gondoltam magamban, szemérmetlenül árulva nemzetem. Lelkiismeret-furdalásomban azonban eszembe jutott pesti szomszédunk volt bérlője, egy amerikai üzletember, mondhatnám karvalytőkés, ha lett volna mit a tejbe aprítania, aki először minden bemázolható kaszárnyaszürkére festett a szobákban (mint mondta, az *industrial grey* a kedvenc színe), majd fél éven át élvezte a nyomasztó környezetet, s talán ezért is, fizetés nélkül távozott. Később felrémlettek az újliberalizmust a „tudományos kapitalizmus” szintjén terítő hittérítők is az Államok néhány magánalapítványától, akik pár esztendeje még csapatostul keringtek Kelet-Európa társadalomtudományában. Vagy a privatizációs szakértő New Yorkból, aki professzorként bennszülött tudományos műhelyekből üveggyöngyöért szerzett információkat öntött le saját angoljával, s adott el az első posztkommunista kormányoknak – már mint egy tanácsadó cég vezetője – jó pénzért.

Tétovaságom azonban csak addig tartott, amíg legújabb honi antiimperialistáink nem ötlöttek az eszembe. Lehet, hogy mialatt én hezitálok, ők már a „*Ladies and Gentlemen, Konyec!*” jelszót ízlelgetik magukban?

Hungarian Truth and Life – magyarázok egy új pártnevet Bécs városában. Pironkodom, tehát vagyok. Igazak és élők – hümmög amerikai ismerősöm. És kik azok a hazug halottak? – faggatózik. Ők nem tartanak attól, hogy újragyarmatosítsunk benneteket? Főlényesen mosolygok, imádom, ha szenvtelenül féltének. Itthon viszont feltűnik, hogy számos frástudó újfent Wallersteint böngészi. Centrum, periféria, egyenlőtlen fejlődés... Jaj. Barátaim látóterében Latin-Amerika lassan Amerika elé lopakodik. Egyébként is – közlik velem bennfentes arccal –, nem tudod, hogy az amerikai álomnak már rég befellegzett?

Bánatomban a köz szolgálóihoz fordulok. A vörös-fehérszöld médiában populisták népi piacról papolnak. Eközben liberálisok fedezik föl magukban a nemzetest, és szociálisan egyre érzelmesebben nyilatkozik minden felelős tényező. Vadkelet: pfuj, korrupció: pfuj, sokkterápia: pfuj. Magunkra maradtunk – merengenek különféle pártállású bús honfiak a nemzet bonctermeiben (vö. tepsziérzés).

„Anyuci, messze van már Amerika?”

Bécs, 1994. február

